

Viết đoạn văn nêu cảm nhận về nhân vật trữ tình trong “Đánh thức tràu”

Bài làm

Trong văn bản “Đánh thức tràu” tác giả Trần Đăng Khoa đã hóa thân thành một cậu bé trò chuyện với giàn tràu giống như cuộc trò chuyện giữa hai người bạn. Đó là một cậu bé ngoan, đáng yêu và giàu tình yêu thương. Trước tiên, đó là một cậu bé yêu quý bà và thương mẹ. Có không ít bạn ở tuổi này dễ vin vào lý do trẻ con, sợ tối, hãi ma để khước từ việc ra vườn một mình hái tràu trong đêm tối. Còn cậu vẫn vui vẻ ra vườn để thực hiện nhiệm vụ. Cậu còn nhớ như in lời của bà hay hát cho cậu. Thứ hai, cậu bé trong bài thơ rất yêu quý và thương tràu. Với tâm hồn phong phú và giàu tình yêu thương, cậu xem tràu như một người bạn, có tình cảm, hơi thở, linh hồn. Muốn xin mấy lá tràu thì không thể không nói chuyện với chủ nhân. Cái anh bạn Tràu này xem chừng đã ngủ. Câu hỏi để đánh thức tuy không khẳng định nhưng thiên về ý biết chắc Tràu đã ngủ. Bởi thế nên mới không hỏi. “Đã ngủ chưa hả tràu” mà hỏi “đã ngủ rồi hả tràu” và sau đó còn nhắc lại “mày đã ngủ”. Trong câu hỏi đó vừa thân mật lại vừa có một tí so sánh, một tí lý sự rất trẻ con: *Đã ngủ rồi hả tràu? / Tao đã đi ngủ đâu / Mà tràu mày đã ngủ*. Cái việc đánh thức bạn, làm bạn dở giấc ngủ đâu sao cũng là bất đắc dĩ, đâu sao cũng là không hay nên cần phải giải thích, phải thanh minh để bạn thông cảm: Bà tao vừa đến đó Muốn xin mấy lá tràu Đã là bạn bè với nhau thì bà của Khoa cũng là bà của Tràu. Để cho bà vui lòng thì dù có bị đánh thức đột ngột, mắt có cay xè chắc Tràu cũng không nỡ giận, không nỡ trách. Trước khi hái, cậu bé còn cất lên lời thì thầm: *Dừng lại đi tràu ơi!*. Dù còn nhỏ tuổi, nhưng cậu bé đã hiểu rằng hái tràu đêm dễ làm tràu lụi. Vậy nên phải đánh thức, phải nói rõ lý do, phải hái rất nhẹ nhàng, và chỉ hái vài lá vừa đủ cho bà và cho mẹ. Có thể thấy, cậu bé trong truyện vừa hồn nhiên vừa đáng yêu đã khiến bài thơ trở nên sinh động và nhân vật cũng gửi gắm đến chúng ta thông điệp về tình yêu thương và trân trọng thiên nhiên.